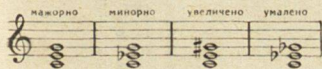

Тригласно сложение, нѣм. Dreistimmiger Satz — се нарича въ композицията, когато липсва здравата основа на истинския басовъ гласъ, и хармонията се излага само отъ 3 гласа, като при това — най-низкия гласъ нѣма тѣзи чести ходове (каденцирващи) на кварта и квинти, каквито прави истинскиятъ басъ при четригласното сложение.

Триентски кодекси — Trienter Codices — се наричатъ 6 сборника, съдържащи многогласни композиции отъ разни автори, писани между 1400 и 1480 год. Т. к. съ открити въ библиотеката на капелата на „Дома“ въ Триентъ, описание за пръвъ пжтъ 1885 отъ Фр. Хаберль, и съставятъ най-богатия източникъ за изучаване музиката на XV в.

Тризвучие, или квинтъ-акордъ фр. accord parfait, ит. accordo perfetto — се нарича акордъ, състоящъ се отъ основенъ тонъ (прима), терца и квинта. Т-ята биватъ: **мажорно** (dur) — когато се състои отъ чиста прима, голѣма терца и чиста квинта; **минорно** — отъ малка терца и чиста квинта; **увеличено** — отъ голѣма терца и увеличена квинта; **умалено** — отъ малка терца и

умалена квинта. Умаленото Т. се схваща като непълненъ доминант-септимовъ акордъ, на който липсва основния тонъ.

Трилеръ или **трелъ** ит. trillo, фр. trille, англ. shake, нѣм. Triller — украшение, състояще се въ бързото повтаряне на главната нота (върху която стои знака tr. или tr) и съседната на горе. Т-тъ започва обикновено съ съседната нота на горе, и често се предхожда отъ единъ форшлагъ (предударъ), и свършва съ единъ нахшлагъ (следударъ), който бива означенъ съ малки нотички. Т-тъ започва обикновено полеха и постепенно се забързва — до последна възможност. Когато съседната нота нагоре трѣбва да се повиши хроматически — при знака tr. се поставя $\sharp$, $\flat$ или $\natural$. Старитѣ майстори сж начинавали Т-тъ съ знака (~~~~~). Т. съ форшлагъ (~~~~~ или ~~~~~ Т.,

поставенъ въ края на една фраза, се е наричала нѣкога въ Франция (кадансъ), Cadence. Срещатъ се, сжщо, двойни Т-ри — въ октави и терци, (гл. Украшения — примѣритѣ).

Трио, ит. trio = „на три“ — 1) композиция за три инструмента. Двата главни вида Т. се състоятъ отъ цигулка, виола и чело — **струнно Т.**, пиано, цигулка и чело — **клавиръ Т.**, — а възможни сж и други групирания на инструменти. Името Т. се среща отъ XVII в., въ срѣдата на сжщия вѣкъ. Триосонатата за 2 цигулки и 1 генералбасовъ инструментъ е била най-разпространения видъ камерна музика. Къмъ срѣдата на XVIII в. тя изчезва, и отъ нея се развиватъ горнитѣ два главни вида: струнно и клавирно Т-а. 2) При танцови пиеси (маршъ, менуетъ и др.) е една срѣдна, съ спокойно движение и кантиленна мелодия частъ, противоположно на главната частъ, която е жива и игрива. 3) При органа (Органово трио) е частъ за три облигатни гласа (2 мануала и 1 педаль).

Триола, нѣм. Triole, фр. triolet, англ. triplet — група отъ три еднакви ноти, имащи стойността на две отъ сжщия видъ. Т-та се отбелязва съ числото 3 надъ нотната група.

Една отъ тритѣ ноти може да бжде замѣнена и съ пауза.

Трипелтактъ — се наричатъ три-временнитѣ $\frac{3}{1}$, $\frac{3}{2}$, $\frac{3}{4}$, $\frac{3}{8}$, $\frac{9}{8}$ и $\frac{9}{16}$ тактове.

Тритонусъ или **тритонъ**, гр. — последване отъ 3 цѣли тона (интервалътъ увеличена кварта). Напр. f-h, c-fis и пр. Т-тъ, като всички неспѣвни интервали, е забраненъ въ строгия зацъ.

Трициниумъ, лат. tricinium — вокална композиция за три гласа (несъпроводни) — въ полифоненъ стилъ.

Тричковъ, Борисъ — детски музикаленъ педагогъ, род. 17 февр. 1881